

Fets canten

JOSEP ESPUNYES

Aquest estiu, en l'espai de pocs dies van tenir lloc dos fets que il·lustren amb prou contundència la realitat que hem de viure tots aquells que som i ens sentim catalans i ho volem manifestar. L'un va tenir lloc en un aplec a Mallorca, amb la participació dels Castellans del Riberal i l'entitat Aire Nou, de la Catalunya del Nord. L'altre va passar a Llançà, en la processó marinera de la Mare de Déu del Carme.

Els Castellans del Riberal, juntament amb els integrants de l'entitat Aire Nou, van haver de patir les burles i l'autoritarisme de la guàrdia civil i la policia portuària espanyola a Palma pel fet de considerar-se catalans. Aquelles forces de seguretat no entenien, de cap manera, que una gent francesa es pogués sentir catalana. «Catalunya del Nord i Catalunya no existeixen», els va dir un agent de l'autoritat, «només existeixen Espanya i França», mentre els obligaven a arrencar els adhesius amb el CAT que portaven als cotxes dient-los que estava prohibit. O els arrencaven o no embarcaven, els van exigir. I quan van ser a dalt del vaixell i van començar a cantar *Els segadors*, els agents hi van pujar i els van fer callar. Els van dir que, allà, res de provocacions. I, vulgues no vulgues, van haver de fer muts i a la gàbia.

A Llançà, en la processó marinera que anyalment duu a terme la població el dia de la Mare de Déu del Carme, qui hi va donar la nota van ser el subdelegat del govern espanyol a Girona, Juan Manuel Sánchez-Bustamante —convindicat a l'acte, per a més inri— i els agents dels cossos de seguretat que l'acompanyaven. La «Llançanenca», la barca que cada any porta la imatge de la Verge en aquesta celebració, anava a sortir a mar amb una estelada, sense la bandera espanyola. Aleshores, els agents del seguici del subdelegat del govern espanyol van exigir al capità que hi hissés la bandera espanyola, si és que volien que la barca navegues. El capità, després de parlar amb el president de la Confraria

de Pescadors de Llançà, va fer que la bandera espanyola onegés a la barca i, en conseqüència, que la processó marinera salpés. De totes maneres, la cosa no va quedar pas aquí. Un cop acabada la processó, agents de la guàrdia civil van aixecar acta al capità pel fet d'haver volgut sortir a mar sense hissar la bandera espanyola.

Mentrestant, i en aquells mateixos dies, a Madrid hi va haver la proclama de dos manifestos arran del «problema català»: el dels «lliures i iguals», encapçalat per Mario Vargas Llosa, Adolfo Suárez Illana i Félix de Azúa, i el dels «sensats i audaços», encapçalat per Nicolás Sartorius i Ángel Gabilondo, ex-ministre d'Educació. Naturalment, les dues declaracions eren d'un caire força diferent, però en totes dues hi havia una coincidència pariona en els objectius: alertar l'Estat del perill que podia comportar dur a la pràctica determinats exercicis democràtics, com ara que, el dia 9 de novembre del 2014, es convoqués la població de Catalunya a votar i que les urnes parlessin. Perquè, a parer seu, les urnes no han de parlar, sinó que qui ho ha de fer —i ho fa— és la Constitució espanyola. Res de diàleg, doncs, sinó la llei. No fos cas que, amb l'exercici de la democràcia, els uns i els altres perdessin el seu signe ancestral d'identitat: Espanya.

I aquí és on rau la mare dels ous: Espanya. Només Espanya, representada per l'Estat, té prou entitat per a gestionar-ho tot i, a sobre, fer-ho bé: educació, sanitat, economia... La Generalitat de Catalunya, segons els nacionalistes espanyols —nacionalistes espanyols a ultrança, malgrat que ells no ho reconeixin—, poques coses sap fer, i les poques coses que sap fer, encara no les fa bé.

«La posició que pren el govern de l'Estat espanyol en aquesta qüestió —la varietat de llengües— és sempre la mateixa: a favor d'una i en contra de les altres.»

Per això el Govern espanyol manobra legislativament, un dia sí i l'altre també, perquè la llengua catalana no tingui una presència normalitzada a l'escola, negant l'estudi de la llengua pròpia a alumnes de la Franja, València i les Illes. I perquè el sistema d'immersió lingüística a l'escola catalana, un model d'èxit en el camp de l'educació del país en els darrers trenta anys, se'n vagi a can Pistras amb l'aplicació de la controvertida llei Wert o LOMQE (Llei orgànica de millora de la qualitat educativa). I perquè la Generalitat de Catalunya pagui la factura de l'escolarització en castellà en aquells centres privats en què els pares ho demanin, una factura que puja a uns 6.000 euros per alumne... No és gens estrany que Irene Rigau, consellera d'Ensenyament, es dolgués que el Govern espanyol, dominat pel PP, havia tornat a un abús de poder propi dels «pitjors anys de persecució de la llengua».

Prou que la Constitució espanyola, que tant invoquen els defensors del nacionalisme espanyol a ultrança, diu que la varietat de llengües que hi ha a l'Estat és una riquesa que cal protegir —«La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció»—, però la posició que pren el govern de l'Estat espanyol en aquesta qüestió és sempre la mateixa: a favor d'una i en contra de les altres. Mai no falla. Quanta veritat conté aquella quarteta que va escriure Josep M. de Sagarra ja fa anys, il·luminat i pragmàtic: «**Si hi ha cas de compromís, / el Govern té atribucions / per passar-se pels faldons / totes les lleis del país.**» ♦